

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekr. sąd. Jolanta Jarmolowicz

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 29 lipca, 28 sierpnia i 14 października 2015 r. sprawy

1. **M. K. (1)**

córki E. i M. z domu D.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 04 marca 2015 r. o godz. 05⁵⁵ w miejscowości B. nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu V. (...) o nr rej. (...) i przechodząc przez jezdnię poza przejściem dla pieszych nie prostopadle do osi jezdni, została potrącona przez w/w kierującego czym przyczyniła się do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 13 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

2. **K. R. (1)**

syna R. i M. z domu K.

ur. (...) w M.

obwinionego o to, że:

w dniu 04 marca 2015 r. o godz. 05⁵⁵ w miejscowości B. na drodze (...), kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych w wyniku czego potrącił przechodzącą przez jezdnię z lewej strony na prawą względem jadącego pojazdu pieszą M. K. (1), czym przyczynił się do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinioną **M. K. (1)** uznaje za winną tego, że w dniu 04 marca 2015 r. o godz. 05⁵⁵ w miejscowości B., na drodze (...) jako osoba piesza weszła na jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych bez zachowania szczególnej ostrożności i nie prostopadle do osi jezdni w bezpośredniej odległości od nadjeżdżającego samochodu i nie ustępując mu pierwszeństwa przejazdu doprowadzając do najechania na nią tego pojazdu czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 13 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie **art. 86 § 1 kw** skazuje ja na karę **300,- (trzysta)** złotych grzywny

II. obwinionego **K. R. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 04 marca 2015 r. o godz. 05⁵⁵ w miejscowości B. na drodze (...), kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i widząc pieszą przechodzącą przez jezdnię z jego lewej strony na prawą nie podjął skutecznego manewru obronnego zmiany toru ruchu w kierunku lewej strony drogi w efekcie czego potrącił pieszą czym współprzyczynił się do tego zdarzenia stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje go na **karę 200,- (dwieście) złotych grzywny**;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionych od kosztów postępowania i opłaty za wyjątkiem obciążenia ich po połowie kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie po 335,68 (trzysta trzydzieści pięć i 68/100) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 04 marca 2015 roku około godziny 05⁵⁵ obwiniony K. R. (1) kierował samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) jadąc drogą (...) od strony miejscowości Ś. w kierunku miejscowości B.. Warunki atmosferyczne i drogowe były bardzo trudne – padał mokry śnieg, droga była pokryta warstwą tego mokrego śniegu. Bezpośrednio przed pojazdem V. (...) jechał inny samochód osobowy, który skręcił w lewo do miejscowości B., dawnego (...) i w tym momencie K. R. (1) spostrzegł, że z jego lewej strony na prawą stronę drogi przechodzi ubrana na ciemno młoda kobieta, która kierowała się ukosem w kierunku położonego po drugiej stronie drogi przystanku autobusowego. Kierujący samochodem podjął manewry obronne hamowania i odbicia kierownicą w prawo, a nawet użył sygnału dźwiękowego, jednak piesza kontynuowała przechodzenie i w efekcie została uderzona przodem pojazdu, jego prawą stroną, w wyniku czego przewróciła się na pokrywę komory silnika samochodu i uderzając głową w szybę czołową i następnie upadając na jezdnię. Po chwili o własnych siłach wstała i stwierdziła, że nic jej nie jest, a że po chwili zaczęła się skarżyć na ból głowy została na miejsce wezwana karetka pogotowia, która zabrała ją do szpitala. Tam po przeprowadzeniu badań w wyniku, których nie stwierdzono żadnych urazów została wypisana do domu. Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji przebadali oboje uczestników zdarzenia urządzeniem do pomiaru alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzając, że są trzeźwi i sporządzili dokumentację z miejsca wypadku.

Wskutek uderzenia piesza doznała jedynie lekkich potłuczeń, natomiast w samochodzie V. (...) została rozbita szyba czołowa, rozbity prawy reflektor, pocięta pokrywa komory silnika z prawej strony i połamany wlot powietrza.

(dowód : notatki urzędowe - k. 8, 17, 18, kopia karty zdarzenia drogowego – k. 9; protokoły badania trzeźwości – k. 10-11; protokół oględzin – k. 12-13; wydruki zdjęć – k. 15-16; szkic miejsca wypadku – k. 14, płyta ze zdjęciami (wszyna w okładki akt); opinia biegłego – 99- 114; wyjaśnienia obwinionej M. K. - k. 72v, wyjaśnienia obw. K. R. – k. 72v, zeznania świadków: A. B. – k. 73-73 A. P. – k. 73v, E. K. – k. 73v-74; P. B. – k. 93-93v; M. P. – k. 93v; I. W. – k. 93v-94; T. L. –k. 29-30; ustna opinia biegłego – k. 120-120v)

Obwiniona M. K. (3) przesłuchana w charakterze obwinionej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że dochodząc do drogi zanim przez nią przeszła rozejrzała się na boki i widziała zbliżający się pojazd, który w jej ocenie był daleko. Nadmieniała, że drogę pokonywała prostopadle do jej osi idąc szybkim krokiem. Usłyszała w pewnym momencie „trąbnięcie” a po chwili poczuła uderzenie. Przyznała, że tego dnia była ubrana na czarno, miał założony kaptur na głowę, który jednak nie ograniczał jej widoczności. Była szarówka, padał śnieg ale nie intensywnie. Zaznaczyła, że w wyniku uderzenia straciła na moment przytomność.

(wyjaśnienia – k. 72v)

Obwiniony K. R. (1) również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podkreślił, że jego zdaniem piesza nie przechodziła przez jezdnię prostopadle do jej osi, a szła drogą na ukos w kierunku przystanku nie rozglądając się

w ogóle na boki, trzymając rękę przy głowie z prawej strony. Podkreślił, że bezpośrednio przed nim jechał samochód – inny V. (...), który skręcił w lewo w drogę do dawnego (...) i dopiero wówczas zobaczył pieszą, która była wówczas ok. 20 metrów od niego. Mimo, że jechał wówczas tylko ok. 40 km/h i zatrafił na pieszą ta kontynuowała przejście. Próbował hamować najpierw hamulcem zasadniczym, a kiedy zorientował się, że samochód stracił przyczepność zwolnił hamulec nożny i zaczął hamować silnikiem jednak nie zdołał uniknąć potrącenia pieszej

(wyjaśnienia – k. 72v-73)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obojga obwinionych tylko częściowo, w zakresie w jakim opisali oni już sam moment potrącenia pieszej, natomiast nie dał im wiary w zakresie zarówno sposobu przechodzenia pieszej przez jezdnię (wyjaśnienia M. K.) jak i możliwości uniknięcia potrącenia pieszej (wyjaśnienia – K. R.). W ocenie Sądu, wyjaśnienia te w tym zakresie są sprzeczne nie tylko z pozostałymi dowodami ale i zasadami doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu w pełni wiarygodne są zeznania naocznych świadków zdarzenia I. W. i A. L., z których to wynika niezbicie, że obwiniona M. K. przechodziła jezdnię ukosem w kierunku przystanku. Pierwsza ze świadków szła za obwinioną w kierunku przystanku w niewielkiej odległości, a drugi świadek – stał na przystanku i oboje mieli dobrą widoczność zarówno na pieszą jak i na zbliżający się pojazd. Oboje stwierdzili, że w ich ocenie piesza weszła na jezdnię zbyt blisko nadjeżdżającego pojazdu. Należy z całą mocą podkreślić, że oboje ci świadkowie nie mieli żadnych powodów aby zeznawać na korzyść, któregokolwiek z obwinionych. Mimo, że znają obwinioną – pieszą, bo mieszkają z nią w jednej miejscowości to nie można twierdzić aby zeznawali na jej korzyść.

Z zeznaniami wskazanych wyżej świadków w pełni korespondują zeznania wszystkich przesłuchanych w niniejszej sprawie funkcjonariuszy Policji, którzy interweniowali w tej sprawie i byli na miejscu zdarzenia. Ich relacje mają wszelkie przymioty wiarygodności, bo są to osoby nie tylko całkowicie obce dla obojga obwinionych ale również zeznające wyłącznie na okoliczności dotyczące ich służby.

Sąd uznał również za w pełni wiarygodną opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Biegły w pełni przekonujący sposób przedstawił tok rozumowania, których doprowadził go do zawartych w opinii wniosków. Przytoczona przezeń argumentacja w pełni zasługuje na podzielenie, brak w niej luk logicznych, nie jest również wewnętrznie sprzeczna. Biegły przeprowadzając wszechstronną analizę zgromadzonych dowodów uznał, że to piesza wchodząc na jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności i nie uwzględniła sytuacji – obiektywnie widocznego, nadjeżdżającego z jej prawej strony pojazdu, któremu winna była udzielić pierwszeństwa. Natomiast w zachowaniu kierującego samochodem V. (...) biegły dopatrywał się przyczynienia się do zaistnienia zdarzenia – potrącenia pieszej, poprzez niewykonanie skutecznego manewru obronnego – zmiany toru jazdy na przebiegający w kierunku lewej strony drogi. Opierając się na wnioskach tej opinii Sąd dokonał korekty opisów czynów przypisanych obojgu obwinionym.

Sąd przyjął, że obwiniona M. K. w dniu 4 marca 2015 r. o godz. 05⁵⁵ w miejscowości B. na drodze (...) jako osoba piesza weszła na jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych bez zachowania szczególnej ostrożności nie prostopadle do osi jezdni w bezpośredniej odległości od nadjeżdżającego samochodu i nie ustępując mu pierwszeństwa przejazdu doprowadzając do najechania na nią tego pojazdu, czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 13 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Natomiast obwiniony K. R. (1) został uznany tego, że w dniu 4 marca 2015 r. o godz. 05⁵⁵ w miejscowości B. na drodze (...) kierując samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i widząc pieszą przechodzącą przez jezdnię z jego lewej strony na prawą nie podjął skutecznego manewru obronnego zmiany toru ruchu w kierunku lewej strony drogi w efekcie czego potrącił ją czym współprzyczynił się do tego zdarzenia stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czym wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń w związku z art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W oparciu o wskazane wyżej przepisy Sąd wymierzył obwinionej M. K. karę 300,- (trzystu) złotych grzywny a obwinionemu K. R. karę 200,- (dwustu) złotych grzywny uznając, że stopień zawinienia pieszej był wyższy niż kierującego samochodem.

Wymierzone kary zdaniem Sądu dostosowane są do warunków osobistych i rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych obwinionych.

Jako istotne okoliczność łagodzącą przy wymiarze kar obojgu obwinionym Sąd wziął pod uwagę fakt, iż współprzyczynienie się obwinionych do skutku w postaci potrącenia pieszej a także bardzo trudne warunki atmosferyczne utrudniające zarówno wzajemną obserwację przez uczestników zdarzenia jak i podjęcie skutecznych manewrów obronnych przez kierującego samochodem. Do okoliczności łagodzących wymiar kary Sąd zaliczył również młody wiek obwinionej i związane z tym niewielkie doświadczenia życiowe.

Kary wymierzone obwinionym stanowiąc będą zasłużoną dolegliwość indywidualną, jaka spotyka sprawców za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr. Tak wymierzone kary są, w ocenie Sądu, adekwatne do stopnia zawinienia obwinionych i stopnia społecznej szkodliwości ich czynów i mają stanowić dla nich naukę na przyszłość.

Na podstawie przytoczonych w wyroku przepisów Sąd zwolnił oboje obwinionych od kosztów postępowania i opłat, za wyjątkiem kosztów opinii biegłego obciążając ich po połowie tymi kosztami.